

CUERVO

Cuadernos de Cultura

FRAGMENT del CADASTRE
(1960)

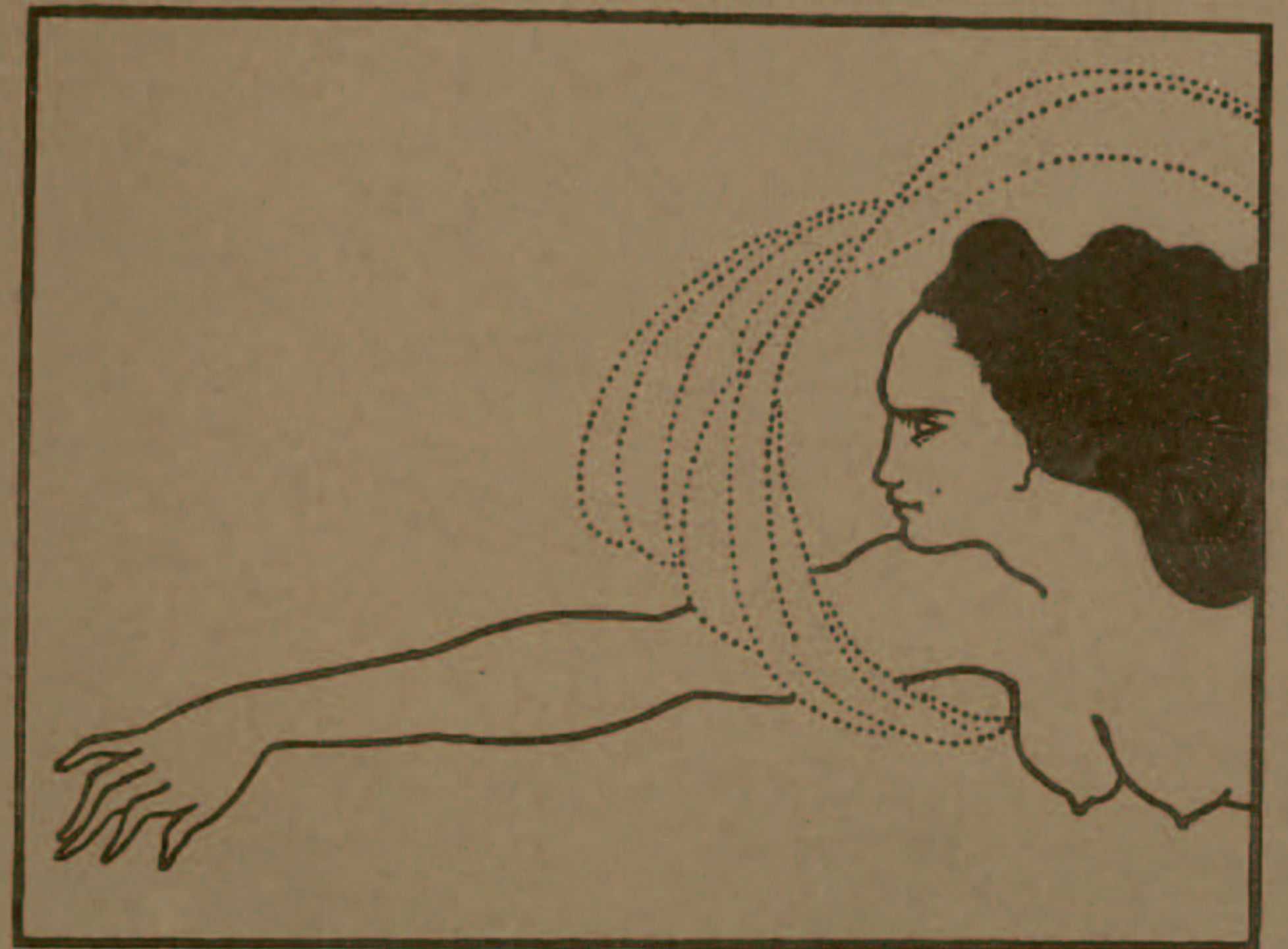
por

MICHEL DEGUY

versió al català

de

PERE BESSÓ

Mayo 1981

VALENCIA

75pts.

"Una vez, en triste medianoche,
cuando, cansado y mustio, examinaba
infolios raros de olvidada ciencia,
mientras cabeceaba adormecido,
oí de pronto que alguien golpeaba
en mi puerta, llamando suavemente.
-Es, sin duda -murmuré-, un visitante-...
Sólo esto, y nada más..."
(The Raven; E.Allan Poe)

CUERVO
Cuadernos de Cultura
Monografía - Separata
Revista Cuatrimestral
Número 2, Mayo 1981

Dibujo de la Portada: A.Beardsley

Edita. : Pablo Lluch y
José María Izquierdo
Redacción : José María Izquierdo
C/Rodríguez de Cepeda 42, 12
Tel.3.60.16.29
VALENCIA
Imprime : OCMO
C/Actor Llorens, 11 Bajo
Tel.3.61.03.46
VALENCIA

Jolly Joker ⊗

DEPOSITO LEGAL Num.v-912-1.981

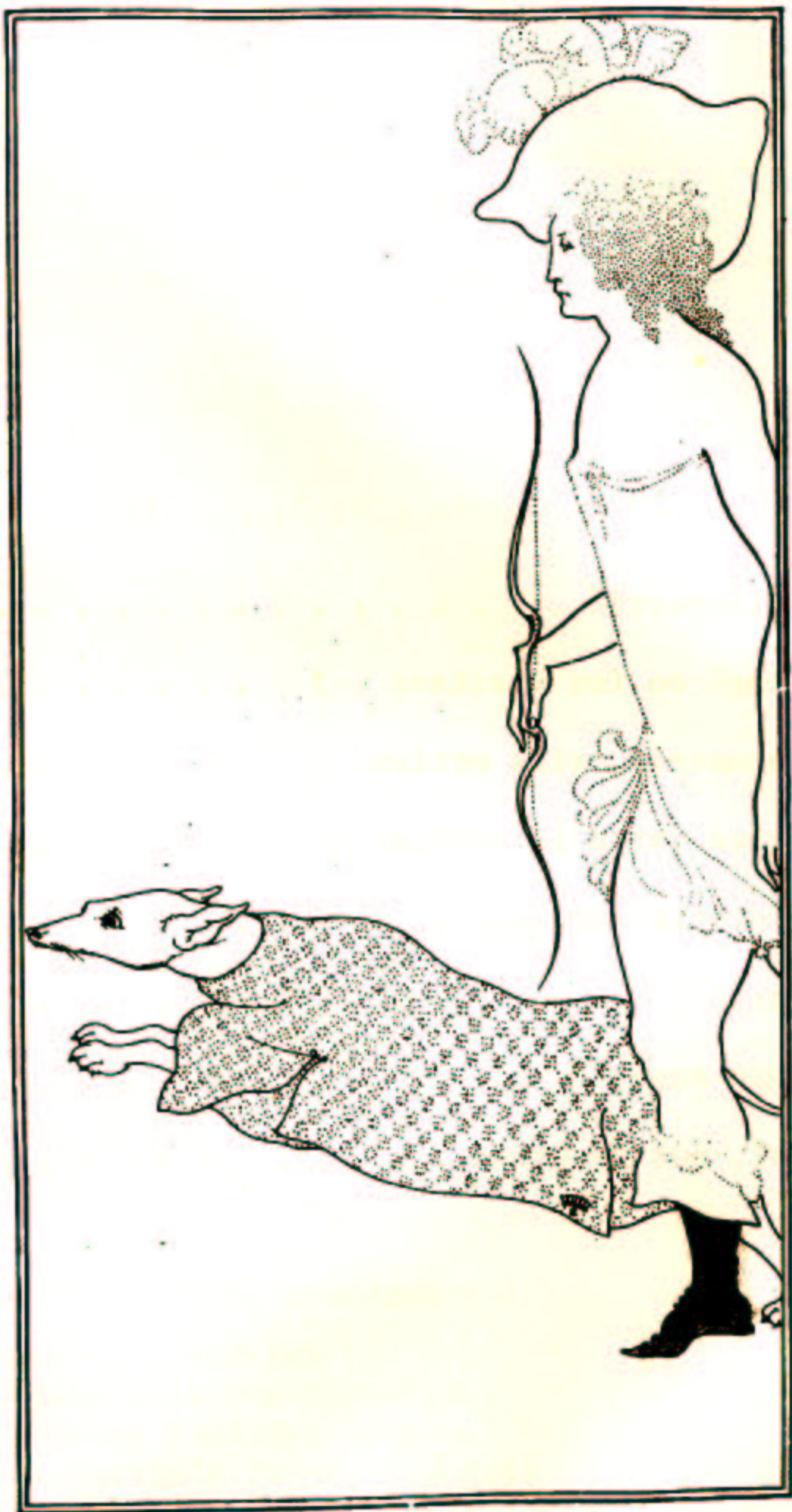
CUERVO
Cuadernos de Cultura

T A U L A

Introducció	5
Ningú no fou visitant	13
Tanmateix, ells morien	15
Cerca cerca la veritat	17
L'oratge amenaça	19
Tarda	21
Quan només hi hauria	23
Sol, pot de brasa	25

Los dibujos de este número proceden de:

*Aubrey Beardsley
Sixty Selected Drawings
Academy Editions-London
St.Martin's Press, New York
1967, 1972 by Academy Editions

FRAGMENT DEL CADASTRE

(1960)

MICHEL DEGUY

Versió al català de Pere Bessó.

POESIA, LENGUATGE DE VIDA

"La poésie comme l'amour risque
tout sur des signes"
(Où-dire, Michel Deguy)

Michel Deguy és considerat quasibé unànimement per la crítica francesa com a un dels poetes més representatius del seu país. En efecte, amb Ives Bonnefoy, Jean Lauger, Pierre Reverdy, Claude Renard... es plaça als cims més virtuoses de la vertadera poesia. Continuador de l'esperit mallarmeà, superador de la imatge surrealista, sintetitzador de les imatges cultes/naïves, pensador de fet poètic, Deguy ha sabut ensamblar la força vital de l'experiència personal i la pensada del poema: filosofia i poesia, asceti i catarsi on el poetitzar mateix s'esdevé element-home. Però els seus versants no s'acosten pas vers l'aforisme sinó, més tost, vers la frase closa/oberta que mantinga el risc d'aital activitat: "il ne sert de rien de parler si parler ne me suspend pas..."

Aquest risc el plaça dins la contradicció aparent de la Tradició enfront de la Invenció. L'actual *vis-a-vis* l'eternal. Ultra, l'equilibri entre escriure i viure. Car la poesia hi és sempre. Deixa de banda tot tipus de ritual magicista. Gravetat, persistència, precisió en aquest difícil retrobament. O com diria Meschonnic, Deguy escriu la interpenetració de la fembra i de l'escriptura. Així, el seu treball del llenguatge (no exempt d'erotisme) cercarà la designació de l'oïda, de l'esguard, del gust de les coses: paganisme implícit en l'adoració quotidiana dels objectes. Sacralització de la sintaxi, al bell mig de la metafísica, la lògica i la fenomenologia puix que el treball del llenguatge és evidentment una presa del món. Desig de totalitat encara que hom imposa una tècnica frag-

mentària: D'ençà que Deguy empre els diversos nivells: tècnic, científic, col·loquial... posant sempre en qüestió la relació entre el llenguatge i el real, entre el sentit i el ver. Com senyala Louis Dalla, des de Baudelaire i Breton, ningun com ell ha practicat i teoritzat tant aquesta relació simbòlica simultània de tot el que és al quotidià. Es per això que el seu ego poètic es transfigura i reinventa constantment un llenguatge dels noms pels noms: l'exercici indissociable de la visió poètica i de la visió del món. Acabarem amb la pregunta que Quignard es feia: De cas en Deguy pot la poesia ésser el transport, l'arrabassament de la sintaxi fora del llenguatge? Si açò era possible Deguy estaria, més enllà d'una mera retòrica, endinsant-se als dominis d'una ètica personal que assajàs de fugir el cercle de les analogies i de les metàfores.

PERE BESSÓ

mentaire: D'ench que Deguy...
scientifique, colloquial...
et le langage: i el rest, entre el...
Dalla, 'des de l'audience i...

Nul ne fut...
l'union...
selle...
le...
mises...
FRAGMENT DEL CADASTRE
(1960)
l'été...
au...
MICHEL DEGUY
reconnait...
qui s'efforcent...

Nul ne fut hanteur plus obstiné; qui mît plus de ruse, plus de résolution au service d'une hantise vaine; nul plus insistant à imiter le flux et le reflux de l'élément; à devenir élément-homme, d'universelle hantise; à revenir blesser contre les arbres contre le ciel contre la mer; à se dresser obstacle, érigeant douane de silence à toutes limites où reviennent finir l'inlassable vague et l'inlassable oiseau et l'inlassable vent; interposé entre sable et écume, entre falaise et orage, entre lisière et blé, lui le revenant partout se substituer à l'élément que heurte un autre, y devenir capable de bénédiction; lui l'être des confins élevant sa maison au confluent du val et de la plaine, battu broyé par les moraines d'alluvions ou de laves, coincé au carrefour des moraines de nuages et des moraines de forêts; mais renaissant de jour sans haine pour les choses violentes, plutôt reconnaissant envers la mine et le typhon, l'avalanche et le puits, qui s'effondrent pour l'ensevelir.

Ningú no fou visitant més obstinat ni meté més enginy, més resolució al servei d'una obsessió més vana; ningú més insistent a imitar el flux i el reflux de l'element; a esdevenir element-home, d'universal dèria; a revenir ferir contra els arbres contra el cel contra la mar; a endreçar-se obstacle, erigint duana de silenci a tots límits on revenen a finir la inlassable vaga i l'inlassable ocell i l'inlassable vent; interpost entre sauló i escuma, entre penya-segat i oratge, entre molló i blat, ell revenint pertot a substituir-se per l'element que aürta un altre, esdevenir-hi capaç de benedicció; ell l'ésser dels confins élevant la seva mansió al confluent de la vall i de la plana, batut mòlt per les morrenes d'alluvions o de laves, encunyat a l'encreuament de les morrenes de nuus i de les morrenes de forests; mes renaixent de jorn sens aversió per les coses violentes, més tost reconeixent en vers la mina i el tifó, l'allau i el pou que s'enfonsen per sebollir-lo.

*Cependant ils mouraient par paquets comme des algues à
marée basse*

Ils mouraient par grappes comme la vigne dans la cuve

Ils mouraient comme des méduses sur la grève

Comme si les germains les frères n'étaient nés

Que par inventer ces neuves hécatombes

Une incroyable façon de nous faire mourir

Les cantonniers aux yeux de nuit et de brouillard

Carbonissèrent les tas de peaux mortes

En novembre parmi les déchets des marronniers

Et partout

La Hesse la Bavière et la Saxe et la Prusse

Où les villages ont des noms de charnier

Tanmateix, ells morien per paquets com les algues de marea
baixa

Ells morien a grapats com la vinya dins el cup

Morien com les meduses a la gleva

Com si els germans els frares només eren nats

Per inventar aquestes noves hecatombes

Una increïble faiso de fer-nos morir

Els peons caminers d'ulls de nit i de boira

Carbonitzaren els munts de pells mortes

En novembre al bell mig dels residus dels castanyers

I pertot

La Hesse la Baviera i la Saxònia i la Prússia

On els vilatges han noms de carner

*Cherche cherche la vérité
Cela mène grand bruit dans l'âme
Oh! comme il a grandi le petit jeu d'enfant!
Cherchons, Cherchez la vérité*

*L'âme
C'est comme une cuisine de ferme
En août après les vèpres
Basse et tiède et sentant le gaillon
Où les mouches phraseuses harcèlent
Des devinettes de miel de cerise et de sang froid*

*L'âme
C'est comme une bruyère immortelle
Où les chiens débusquent de lourdes faisanes
L'âme
C'est Don Quichotte
Jurant mais un peu tard qu'on ne l'y prendrait plus
Il mue il pèle sur son lit
Il a fait poser sur sa chambre
Un papier peint de moulins à vent*

*Cerca cerca la veritat
Això mena gran brogit dins l'ànima
Oh! com ha engrandit el joguet d'infant!
Cerquem, Cerqueu la veritat*

*L'ànima
És com una cuina de granja
En agost després de les vespres
Baixa i tèbia i sentint les graelles
On les mosques fraseadores encalcen
Endevinalles de mel de cirera i de sang freda*

*L'ànima
És com una bruguera immortal
On els cans desembosquen llosques faisanes
L'ànima
És En Quixot
Jurant mes un poc tard que hom no li prendria pus
Muda i es pela al seu llit
Ha fet posar a sa cambra
Un paper pintat de molins de vent*

L'ORAGE MENACE

Quand les nuages épais tirent la nuit
Bien avant son heure
Quand le chemin rencontre un horizon de brume
Avant l'horizon
Quand les saules se tassent et frissonnent silencieusement
Avant la venue du vent
Quand l'humidité épaisse blesse doucement les yeux
Avant la tombée de la pluie
Quand l'enigme enfume le terrier

L'ORATGE AMENAÇA

Quan els níguls espesos atreuen la nit
Ben abans de son hora
Quan el camí reencontra un horitzó de broma
Ans de l'horitzó
Quan els saules s'empilen i tremen silenciosament
Ans de la vinguda del vent
Quan la humitat esbargeix nafra dolçament els ulls
Ans de la tombada de la pluja
Quan l'enigma fumeja el cau

SOIR

La clepsydre aux parois de roseau

Coule

Onze coups sonnent à la lune

Les chats ont une peur de porcelaine

Alors et sans casser le ronflement de la nuit

Il se glisse dans l'estampe des aulnes

Et parmi les buis

Les cordes vocales du ruisseau ont murmuré

D'ici on voit à l'intérieur

Sur l'écran des façades la lanterne magique des repas

japonais

Et des enfants qui se couchent

Et des femmes troublées que se penchent

Mais aucune effraction ne livre le dedans

Et le voleur sans maison se détourne

De la souffrance cependant il recevra son gîte

Car elle s'enfonce au creux mémoire qu'elle perce

Et l'homme pénétré

Habitera sa propre profondeur:

Ci gisent les soirs mémorables

Quand la plus grande douleur attendait sa demeure

Et pour l'y préparer

Se faisait précéder de départs et de deuils

TARDA

La clepsidra de parets de canya

S'escola

Onze cops sonen a la lluna

Tenen els gats una por de porcellana

Aleshores i sens trencar el rinxol de la nit

S'esmuny dins l'estampa dels verns

I pel bell mig dels boixos

Les cordes vocals del rierol han mormorat

D'ací hom véu a l'interior

*A la pantalla de les façanes la llinterna màgica dels esmorçars
japonesos*

I dels infants que es giten

I de les dones enterbolides que es pengen

Però cap efracció no lliura el dedins

I el lladró sens mansió es desvia

De la sofrença tanmateix rebrà son llit

Car ella s'enfonsa en la buida memòria que forada

I l'home penetrat

Habitarà sa pròpia profunditat:

Aquí jeuen les tardes memorables

Quan la més granda dolor aguaitava sa demora

I per preparar-l'hi

Es feia precedir de partences i de dols

Quand il n'y aurait que ces longs jours disparaissants, le dédain de la louange et la haute surveillance contre l'injustice — et le matin qui se disloque à la fenêtre et les pans d'arbres vifs sous la hache des trains

Quand il n'y aurait que l'homme debout, voué au jour, ceinturé de peau, attendant du morfil des vents qu'il invente de défaut de l'âme — dans le spasme des mots un coeur qui se renie

Et le pont effondré sur une mince rivière pour couper le passage une première fois, et sur la rive adverse une grille rouillée que les ronces de berge enchaîment à son tour, pour empêcher l'accès une seconde fois

Mais quand il n'y aurait que cela: la joie de l'enfant dès le début du jour; et l'adulte passion de retrouver l'amour dont nous fûmes privés: quand il n'y aurait que le gisement sans joyau de la nuit

Quan només hi hauria aquests llargs jorns desapareixents, el desdeny de la lloança i la alta vigilància contra la injustícia — i el matí que es disloca a la finestra i els panys d'arbres vius sota l'atxa dels trens

Quan només hauria l'home dempeus, voltat al jorn, cinturats de pell, aguantant del filvà dels vents que invente el defecte de l'ànima — en l'espasme dels mots un cor que es renega

I el pont enfonsat sobre un minso rierol per tallar el passatge una primera volta, i sobre la riba adversa una reixa rovellada que les romegueres bordes encadenen a son torn, per impedir l'accés una segona volta

Mes quan només hauria açò: la joia de l'infant des del començ del jorn; i l'adulte passió de retrobar l'amor de què nosaltres fórem privats: quan només hauria el jaciment sens joiell de la nit

*Soleil, pot de braise où prend racine la frondaison
que nos pieds parcourent*

*Car c'est comme avant l'homme, qui survient pour
surprendre*

*Tout était agencé, et déjà il quitte ce poste furtif
Déjà il meurt parmi d'autres, sous la dalle grise des
nuages, l'enseveli*

*Le ciel referme le caveau. La terre est la tombe. Il
est venu pour y mourir*

Il n'y est pour rien

Toujours il surgit dans le retard

Les lourds orages courent sur la mer ignorés

*Ici et là sous la tonnelle des nuées para les trouées
du treillis*

*Entre d'énormes pampres de nuages violets des tiges
mobiles de soleil agitent le large nénuphar de l'océan*

Être dernier venu, précédé de bêtes énormes?

*Sol, pot de brasa on pren arrel la frondositat
que els nostres peus recorren*

*Car és com ans de l'home, que sobrevé per
sorprendre*

*Tot era agenciat, i ja deixa aquesta posta furtiva
Ja mor enmig dels altres, sota la dalla grisa dels
núvols, el sebolit*

*El cel de bell nou clou el cavó. La terra és la
tomba. Ha vingut per morir-hi*

No hi és per res

Tots jorns sorgeix en el retard

Els greus oratges corren per la mar ignorats.

*Ací i lla sota la pèrgola de les nuus pels finestrells
de la gelosia*

*Entre d'énormes pàmpols de núvols violetes tiges
mòbils de sol agiten el llarg nenúfar de l'oceà*

Ésser darrer vingut, precedit de bèsties enormes?

MICHEL DEGUY

Nat en 1930, a Dravell (a prop de París).

Fundador amb el poeta xilè Godofredo Tommi del grup poètic a l'entorn de la *Révue de Poésie* (que va aparèixer de 1964 a 1971, a París).

Aquest grup va encetar la tasca de la traducció d'aquells poetes que llavors consideraven com als més significatius quant a la llur trajectòria d'escriptura i de visió arrelada al món: Hölderlin, Góngora, Píndar... mercé a la seua iniciativa hom dugué a terme diversos actes poètics, lectures de poesia, jocs florals, i constants expedicions a l'Amèrica Llatina i al llarg d'Europa.

Els seus articles literaris, la seua opinió crítica, les seues versions, els seus poemes han destacat en les revistes de més reconeguda solvència en el camp de les lletres europees: NRF, Critique, Poétique, Nouveau Commerce, Art, New Poetry...

OBRA POETICA

Les Meurtrières (P. J. Oswald, 1959)

Fragment du cadastre (Gallimard, 1960)

Poèmes de la presqu'île (Gallimard, 1962)

Biefs (Gallimard, 1964)

Où-t-dire (Gallimard, 1966)

Poèmes (1960-1970), (Gallimard, 1966). Amb un prefaci absolutament interessant d'Henri Meschonnic

Poésie (Gallimard, 1973)

Interdictions du Séjour (Ed. l'Energumène, 1973)

Coupes (Origine, Belgique, 1974)

ASSAIGS

Actes (Gallimard, 1966)

Figurations (Gallimard, 1969)

Tombeau de du Bellay (Gallimard, 1973)

Reliefs (Ed. d'Atelier, 1975)

Le monde de Thomas Mann (Pion, 1962)

AL VOLTANT DE MICHEL DEGUY

P. Quignard: Michel Deguy (Poètes d'Aujourd'hui. Seghers)

Henri Meschonnic: Pour la Poétique I (Gallimard, 1970); Poétique II (Gallimard, 1973);

Poétique III (Gallimard, 1973)

Jean Pierre Richard: Onze études sur la poésie moderne (Seuil, 1964)

Una antologia especialment recomanable: La poésie française (Seuil, 1975), de Claude Bonnefoy

TEATRES DE LA DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

TEATRE PRINCIPAL

PROGRAMACIÓ DE MAIG

hasta el domingo día 10

a -FILOMENA MATURANO-

a partir del jueves día 14

ELISA RAMIREZ

en

-LARGAS NOCHES DE MUJER-

de

Eduardo Quiles

Escenografía de Anzo y Michavila

Dirección de Diego Serrano

*****

SALA ESCALANTE

PROGRAMACIÓ DE MAIG

-Tots els Dimarts: BERBENES AMB AL TALL (10'30 nit)

-Del 6 al 10 : Semana de Cine dedicada a PERE PORTABELLA

· Amb l'estrena i presentació, Dissabte i

Diumenge de la pel·lícula "INFORME GENERAL"

-Del 13 al 17 : MARIA DEL MAR BONET presenta

LES SEUES DARRERES CANÇONS.

-A Partir del 20 :

Tossal
TEATRE

presenta...

PENULTIMATUM

La versió d'aquests poemes és dedicada
a l'Empar Alegria i Benet.

La seua lectura va satisfer els companys
de CUERVO. Obviament, també
per ells l'endrega